

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący)

SSN Jan Majchrowski

SSN Paweł Zubert (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej w dniu 5 sierpnia 2020 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

sprawy z wniosku obwinionego adwokata M. Ł.

o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Dyscyplinarnej oraz

o wstrzymanie wykonania postanowienia Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r.

o sygn. akt II DSI 78/19,

na podstawie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym

oraz art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. przy zastosowaniu art. 95n ustawy

z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U.2019.1513 t.j.)

postanowił:

1. wniosek o wyłączenie od orzekania w sprawie wznowienia postępowania o sygn. II DSI 78/19 sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego przekazać celem rozpoznania Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego;
2. nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

UZASADNIENIE

W dniu 14 lutego 2020 roku do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obwinionego adw. M. Ł. o wznowienie postępowania dyscyplinarnego w sprawie o sygn. akt II DSI 78/19, w którym Sąd Najwyższy, postanowieniem z 11 grudnia 2019 r., oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację obwinionego adwokata M. Ł.

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w W. z 27 kwietnia 2019 r., sygn. akt WSD - (...).

W treści swego pisma procesowego adw. M. Ł. złożył między innymi wnioski:

1. o wyłączenie od udziału w sprawie rozpoznawania kwestii wznowienia postępowania wszystkich sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego,
2. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 532 § 1 k.p.k.

Uzasadniając wniosek o wyłączenie sędziów adw. M. Ł. wskazał, że rozstrzygając wniosek o wznowienie postępowania każdy z sędziów Izby Dyscyplinarnej orzekałby de facto we własnej sprawie, jako zainteresowany treścią rozstrzygnięcia co do własnego statusu, a tym samym co do każdego z nich zachodzą uzasadnione wątpliwości co do bezstronności.

W zakresie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia adw. M. Ł. podniósł, że wykonanie kwestionowanego niniejszą skargą orzeczenia jest zależne od przyszłego rozstrzygnięcia w przedmiocie wznowienia „z przyczyn, które należy uznać za oczywiste”, przy czym w jego ocenie wniosek jest zasadny z uwagi na „ogromny zakres spornych zagadnień prawnych mogących ujawniać się w kwestiach składanych w skardze postulatów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek adw. M. Ł. w zakresie w jakim dotyczy on wyłączenia od orzekania w sprawie wznowienia postępowania w sprawie o sygn. akt II DSI 78/19 wszystkich sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego należało przekazać do rozpoznania Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

Co prawda wnioskodawca jako podstawę prawną wniosku w przedstawionym zakresie wskazał przepis art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k., który dotyczy

wyłaczenia z mocy prawa, jeżeli sprawa dotyczy sędziego bezpośrednio i niezależnie od tego przepis art. 41 § 1 k.p.k., odnoszący się do wyłączenia sędziego jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności, jednakże za podstawę swych twierdzeń także w zakresie wniosku o wyłączenie przyjął tezy wynikające z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 roku, sygn. BSA-I-4114-1/20, o braku niezawisłości i bezstronności sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Dyscyplinarnej, a także o braku cech niezawisłego sądu sformułowane w odniesieniu do Izby Dyscyplinarnej. Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego, należy do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, co nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

Mając na względzie argumentację skarżącego dotyczącą braku niezawisłości i niezależności sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Dyscyplinarnej, Sąd Najwyższy przekazał do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wniosek o wyłączenie sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego od rozpoznania wniosku o wznowienia postępowania.

Wniosek co do drugiej z badanych kwestii, a mianowicie w zakresie wstrzymania wykonania postanowienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., w sprawie o sygn. akt II DSI 78/19, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w postępowaniu o wznowienie znajduje odpowiednie zastosowanie w szczególności przepis art. 532 k.p.k. normujący problematykę wstrzymania wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją. W niniejszej sprawie wniosek o wznowienie postępowania odczytywany jest jako sygnalizacja dokonana przez stronę do podjęcia działań ex

officio, z racji podniesienia zarzutu z art. 439 § 1 k.p.k. Podobnie należy oceniać wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia, albowiem, jak podkreśla się w orzecznictwie, „skoro wniosek sygnalizacyjny zmierza do wykazania konieczności wznowienia przez Sąd Najwyższy z urzędu postępowania (...) zakończonego prawomocnym orzeczeniem, z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, to wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawarty w podstawowym wniosku, należało rozważyć na tej samej płaszczyźnie prawnej, a więc postępowania prowadzonego z urzędu” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 lipca 2019 r., IV KO 78/19, LEX nr 2735044).

W drugiej kolejności podkreślić należy, że co prawda art. 532 k.p.k. nie określa przesłanek wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia, jednakże - zgodnie z poglądem utrwalonym w doktrynie i orzecznictwie – powinno to następować wyjątkowo, a warunkiem zastosowania instytucji unormowanej w art. 532 k.p.k. jest „przede wszystkim wysokie prawdopodobieństwo trafności zarzutu kasacji (w niniejszej sprawie wniosku o wznowienie), a nadto wystąpienie szczególnych, wyjątkowych okoliczności pozwalających przyjąć, iż wykonanie orzeczenia mogłoby spowodować nieodwracalne, niekorzystne dla skazanego skutki” (zob. Jarosław Matras [w:] Katarzyna Dudka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, lex/el. dostęp lipiec 2020 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 sierpnia 2004 r., V KK 214/04, LEX nr 162915; z 6 lutego 2013 r., V KK 450/12, LEX nr 1277817; z 27 listopada 2013 r., V KK 287/13, LEX nr 1396628; z 30 stycznia 2014 r., II KK 356/13, LEX nr 1427395).

Uwzględniając powyższe uwagi teoretyczne w realiach niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zarówno analiza zarzutów sformułowanych we wniosku o wznowienie postępowania, jak i ocena skutków wykonania wymierzonej obwinionemu kary (o charakterze wyłącznie pieniężnym) pod względem jej dolegliwości i ewentualnej nieodwracalności jej następstw, nie daje podstaw do wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 2 sentencji postanowienia.

Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.

